

der til Nød bæres over med overfor Enkeltmand, det ere vi allesammen udsatte for, at Hidsigheden løber af med os. Vi have jo alle vore Svagheder og maa se at bekæmpe dem saa vidt muligt. For den enkelte Person kan det gaa an, for Samfundet er det derimod ganske anderledes at sætte sig hen ganske rolig og koldsindigt og overveje Pryglespørgsmaalet. Jeg begriber ikke, at det overhovedet kan gøres, og jeg er temmelig sikker paa, at hvis ikke den ærede Justitsminister i sin Dristighed havde kastet det ind med den Friskhed og Frihed, som han kan lægge ind i en Opgave, som han tager sig paa, saa vilde jeg ogsaa se den, der vilde have gjort det. Nu derimod sætter man sig hen her ganske stille og koldsindig og overvejer, hvor mange Slag Bøller skulle have. Skulle de have 10, 15 eller 20, skulle de have 30 eller 50? Ganske gemytlig forhandler man om, hvor de skulle have dem, skal det være paa Sædet eller over Skuldrene eller i Hænderne? Og saa sidder man ganske frit og afhandler, hvad for et Redskab man skal bruge. Katten have de Herrer tabt, jeg ved ikke, om man tænker paa at tage den op igen, men jeg tænker, man kan hjælpe sig med Tamp og Rotting; det vil Tiden vise.

Men, som sagt, det er netop det, som gør denne Sag saa nedværdigende, at nu skal Samfundet, det store, stærke og mægtige Samfund være saa fallit med alle sine Midler overfor nogle enkelte Bøller, at man skal gribe til dette ekstraordinære Middel, et Middel, der efter min Mening er daarligt, netop fordi det ikke kan føre til gode Resultater. Jeg skal ellers indrømme, at der har været Midler, der i og for sig ere slette og utiltalende, men som man kunde bære over med, hvis de kunne bringe gode Resultater. I dette Tilfælde tror jeg ikke paa — det er naturligvis til Dels en Trossag —, at Midlet overhovedet vil komme til at virke, men Sagen er jo den, at hvis man her rent ekstraordinært mod den almindelige Kulturstrøm skal gaa til denne ny Straffeform, skulde der i alt Fald foreligge en Nødstilstand. Hvis der forelaa en saadan, kan jeg tænke mig, man griber til alt muligt. Men det er det, der slet ikke er Tilfældet, det er saa bestemt paavist ad saa mange Veje, at det ikke er Tilfældet. Voldshandlingernes Tal er ikke tiltagende, men snarere aftagende, og vi arbejde jo paa ved ny Midler at bringe dem endnu stærkere i Aftagen, idet vi jo fra alle Sider i dette Ting mene, at vort øvrige Arbejde i denne Samling for en

stor Del netop har været præget af en Tendens i den Retning, som vi alle knytte ret store, maaske for store Forventninger til.

Saa vil jeg endvidere sige: Se vi lidt nærmere paa de Voldshandlinger, der finde Sted, saa ere de allerfleste af dem jo dog det rene Smaatteri. Det er jo ikke saaledes, at der her i Landet gaar Mængder af Mennesker med blaa Øjne og Plaster over det halve Ansigt, nej, de allerfleste af de Forseelser, der betegnes som Voldshandlinger, ere Smaaknubs, som ikke ere egnede til at skabe Nødstilstande. De smaa Legemsbeskadigelser, som der i de allerfleste Tilfælde er Tale om, hvad ere de sammenlignede i Realiteten med alle de andre Forhold, vi Mennesker lide under? Hvad ere de sammenlignede med det, vi ved Uforsigtighed eller Ulykkestilfælde udsætte os for Dag ud og Dag ind? Hvor tidt støde eller skære vi os ikke paa Knive og have Lidelser og Smerter deraf, som i de allerfleste Tilfælde ere meget større end de, der ere Følger af det, her er Tale om. Ude paa Landet siger man da ogsaa: Ja, var det kun saaledes, som vi kende det, saa var det ikke saa galt, men saa har man Historierne om alle de mange skrækkelige Bøller i København. Hvis man skulde tro „Dannebrog“, saamaatte man jo endogsaa anse det for en Uforsigtighed at komme her til Byen, man maatte jo næsten tro, at her var et Sted, hvor man skulde gaa med Revolveren i den ene Lomme og en Todtenschläger i det andet Ærme for overhovedet at klare sig, men saaledes gaar det jo ikke til. Lad os se ærligt og sundt paa Forholdene. Jeg har haft Lejlighed til at færdes grumme meget her i Byen og under meget forskelligartede Forhold paa alle Steder og alle Tider af Døgnet. Den enkelte Persons Vidnesbyrd vejer jo selvfølgelig ikke meget, men naar jeg ser omkring i min Omgangskreds, kan jeg aldrig huske, at et Menneske har faaet et lille Knubs, langt mindre har lidt betydelig Skade. Jeg maa holde mig til det rent statistiske og sige, ja, der er nogle Tilfælde, men de fleste ere i Realiteten saa lidet betydende, at deraf at formulere en Nødstilstand, kan ikke lade sig gøre.

Nu kunne nogle jo sige: Det er rart, han holder Haanden over Bøllerne. Jeg synes, at det er underligt at blive ved at gentage det, thi det er der ingen, der gør. Vi ville kun gaa over til saadanne Straffebestemmelser, som i Virkeligheden kunne være effektive, og der er det ganske sikkert, at der er absolut intet, der i den